

Stručni izvještaj sa 39. smotre dječjeg folkloru održane u Karlovcu 12. 05. 2013.

U Karlovcu sam davne 1987. godine održao svoj prvi seminar na temu dječjeg folklornog stvaralaštva i očito je da se refleksije toga osjećaju i danas jer mogu kazati da se u Karlovačkoj županiji najuspješnije prezentira dječje folklorno stvaralaštvo na sceni i egzistira respektabilan broj dječjih skupina. Evidentan je napredak iz godine u godinu u pedagoškim i scenskim dometima. Za navedenu uspješnost najzaslužniji su voditelji koji ulažu ogroman trud i ljubav u svoj rad s djecom jer jedino tako se mogu ostvariti ovakva kvalitetna dostignuća. Folklor na sceni je kompleksan izričaj, poglavito s pedagoškog gledišta jer djecu valja naučiti podosta vještina za jednu izvedbu (ples, pjevanje, oblačenje i nošenje nošnji, frizure, organizirano i osviješteno kretanje u prostoru, usklađivanje plesa i pjevanje sa tamburaškom pratnjom i ost). Voditelji također trebaju ovladati metodičkim, sociološkim, etnološkim i estetskim spoznajama te sve to nastojati uspješno primijeniti u scenskom izričaju. To sam sve naveo kako bih još jednom naglasio koliko su voditelji važni i značajni te da zaslužuju maksimalnu podršku zajednice i nadležnih ustanova i osoba.

U stručnim osvrtima često sam koristio termin uvježbano ujednačeno i uživljeno i naoko bi se moglo nekom učiniti kao neka osrednjost u postignuću ali to naravno nije tako. Ujednačiti u plesu i pjesmi dvadesetoro male djece i naučiti ih stati na obrise kružnice veliki je uspjeh. Isto tako primijetio sam da se u igrama neki voditelji striktno drže predložka u imenovanju određenog djeteta. Npr. u zapisu igre spominje se Ivo ali to ne znači da smo mi obavezni naslovljavati u igri Ivo kad se dječak koji je biran zove Marko. Dakle u tom slučaju ćemo u izvedbi koristiti Marko. Još uvijek nismo načistu što ćemo s poklonima. Moram to opetovano navoditi jer mi se čini da to još uvijek nije jasno. Djeca, pogotovo mlađa nakon završetka izvedbe mogu mahnuti publici ili nešto slično izvesti i otrčati s pozornice. Uvježbavanje „pravog“ poklona iziskuje mnogo vremena i truda, a rezultat je vrlo slabašan. Teško je djecu naučiti da se u isto vrijeme poklone, za takvo nešto treba puno scenskog iskustva. Nadam se da o tome neću na narednoj smotri opet morati pisati. Pohvalno je što su voditelji u većini slučajeva odabrali zavičajnu folklornu građu i to je ispravan put. U isto vrijeme djeca su vjerodostojna, postaju dioničari predajnog procesa i neopterećeno i uživljeno nastupaju. Grupno skandiranje i izvođenje brojalica, rugalica, govorkalica, tepalica i sl. na sceni treba se ujednačiti i usuglasiti jer svako odstupanje od metroritamskog obrasca dovodi do svojevrsne „graje“ - nerazgovjetnog i nerazumljivog govora čemu nije mjesto na sceni.

Ove godine smo vidjeli zaista sjajne primjerke dječjih originalnih nošnji i lijepe rekonstrukcije. Sve djevojčice su bile uredno počešljane, a poneke su imale vrlo autentične dječje frizure. Nismo vidjeli niti jedne tenisice ili neprimjerenu odjeću.

Tamburaški sastavi su korektno pratili djecu i na tome im čestitam. Srećom više ne slušamo skrpane tamburaške sastave koji preko volje i s određenim omalovažavanjem izvode „po njima“ prejednostavne glazbene predložke. Ipak, valjalo bi nastojati u izvedbama mlađe djece koristiti dječje tradicijske instrumente ili tradicijske instrumente koje ne vidamo često na pozornicama. Malo eksperimentiranja na tu temu bilo bi poželjno.

Organizacija smotre bila je besprijekorna. Prigodno uređena scenografija, kratka i jasna konferansa, dobro ozvučenje izvođača i ispunjeno gledalište omogućili su svim izvođačima jednako izvrsne uvjete. Osobno, uostalom kao i proteklih godine lijepo sam se osjećao u ulozi selektora i imao sam optimalne uvjete za izvršenje svoje dužnosti.

Već nekoliko godina uzastopno na temelju prikazane kvalitete izvođenja predlažem iste dječje folklorne skupine i to zasigurno nije inspirativno i motivirajuće za ostale, zaista kvalitetne dječje skupine, te stoga molim organizatora da pokuša iznaći mogućnost da se broj tih skupina poveća kako bi i druga djeca mogla sudjelovati na određenim dječjim festivalima.

Stručni izvještaj o nastupu dječjih skupina

Dječja folklorna sekcija „Jurići“ KUD-a „Sv.Juraj“ Draganić

Kad desetak dječaka, srednje dobi, stupa u korak, po sceni i izgovara prigodne riječi moramo se zamisliti gdje se to možemo vidjeti. Valjda samo u Draganiću. Potom su došle na scenu djevojčice i očekivano se posvađale s dečkima ali na kraju je ipak razum pobijedio i svi su se uhvatili u kolo i otplesali Tancaj crni kos. Potom su krenule igra imitacije „zajčeka“ gdje su vidjela sva razigranosti i uživiljenost te djece, u igri tačke malo su se natjecali da bi potom glumili (eroplane) avione i zatim se uhvatili u dvije kolone i imitirajuću vlakove izašli sa scene. Ono što se mora između mnogo toga lijepog pohvaliti je razigrana i istinska dječja atmosfera gdje svako dijete ima prostora i mogućnost za pokret, uzvik, smijeh, ljutnju ali i simpatiju.

Dječja folklorna sekcija „Fijolice“ KUD-a „Sv.Juraj“ Draganić

Stariji dječji uzrast iz draganića kao da je pridošao iz druge dimenzije i ne pripada u naše zemaljske kriterije. 40 – oro starije djece izvođača, 11 djece tamburaša, svi u besprijekornim originalnim draganićkim nošnjama, pjevaju i plešu ujednačeno, točno se kreću po zacrtanim prostornim obrisima, a posebno je hvale vrijedna njihova sposobnost uživiljenja i prijenosa svoje radosti na publiku.

Za sudjelovanje na daljnjim smotrama predlažem:

Najmlađa dječja grupa KUD-a „Klek“ Ogulin

Stariji dječji ansambl „Fiolice“ KUD -a „Draganić“

Goran Knežević